

Од петооктобарске по-беде 2000, до сјајне по-беде српске дипломатије, када је Генерална скупштина УН прихватила молбу власти у Србији да МСП да мишљење о (не)легалности сецесије Косова и Метохије, прошло је непуних девет година. Тај трновити, али славом и по-бедама овенчан пут, започео је обећањем ДОС-а да ће покрајина опет бити наша, само да им народ поклони поверење, затим се тај пут рачвао у два паралелна, од којих ни један нема алтернативу, потом су у оквиру родољубиве стратегије властодржаца у Србији враћени наши амбасадори у државе које су признале независност наше покрајине, као и амбасадори тих држава у Србију. Одлучно се показало свету нашем и њиховом да смо се мало наљутили, али да смо због наше познате гостољубивости, заборавности и племенитости, спремни да све заборавимо и опростимо, посебно јер амбасадори неких нама пријатељско – бомбардерски наклоњених држава имају незаменљиву, саветодавну, могло би се рећи чак и више од тога – одлукујућу улогу у вршењу унутрашње и спољне политике, коју власт у Србији назива српском политиком.

Додуше, било је на том по-бедничком путу неких тамних, можда чак и црних, али занемарљивих тачака, попут плана од шест тачака који се потпуно неочекивано, мимо договора власти у Србији са генсеком УН, поменутих страним амбасадорима и Мартијем Ахтисаријем, претворио у супротност од онога како је представљен српској јавности. Такође, истовремено када је већ поменута по-беда однета у УН, Македонија и Црна Гора су признале независност Косова и Метохије. И на њих смо се мало љутили (мало више, јер ипак су то суседи, очи у глави и браћа), али смо и њима опростили (јер су наши суседи, очи у глави и браћа).

Реметилачка улога Руса и Кинеза свакако је допринела да траса два паралелна пута, оба без алтернативе, кривуда и спречи небески народ да се приземљи у земљи НЕУдођији. Да се дотични нису мешали, претили ветом, српска покрајина би, што се тиче ове власти, већ била чланица УН, Србија би развила добросуседске односе, који су непоходни, како то наглашавају функционери НЕУдођије, да би се по-беднички лет тим паралелним путевима заврши нечијим тријумфом и тврдим атерирањем небеског народа.

И сад, управо на почетку заседања МСП, чију одлуку се власт у Србији клела да ће

испоштовати, а народу клела да је то једини пут (због тога и он без алтернативе) којим се два паралелна пута могу привести успешном крају, тај чврсти, ригидни став да са оба пута не скренемо, да су оба могућа и компатибилна, који је долазио из уста председника у Србији, најавом председника у Србији (иста особа је у питању) треба да постане флексибилан (став, не председник, председник је довољно пута до сада доказао да је чврст и непопустљив када су интереси државе у питању, јер држава то је он).

Визија или случајност?

Визија свакако! Визија која има снагу пророчанства и због тога би се могла назвати видовитошћу. Изјава упућује да је пред нама још једна сјајна дипломатска, правна, демократска и надасве флексибилна по-беда, коју ће свако моћи да тумачи како хоће, свако да по њој поступа како хоће (осим властодржаца у Србији, јер ће мишљење суда за њу бити наређење, као што је и тражење мишљења било наређење), а овде ће бити званично од званичника протумачена само на један, безалтернативни, славодобитан и по-беднички, зловници би рекли ригидан, и нефлексибилан начин. Иста непрекинута нит из двехиљадитих до данас повезује све по-беде, па и ову, још једну по-беду у низу по-беда демократског режима над народом и државом.

Успешна борба властодржаца у Србији за или против територијалог интегритета Србије се наставља изјавом да ће по доношењу мишљења МСП тражити од Генералне скупштине УН тумачење мишљења. Потом ће од МСП тражити мишљење о тумачењу, затим тумачење о мишљењу тумачења и тако даље. Када се те могућности исцрпе, тражиће се мишљење о мишљењу, затим тумачење тумачења – број могућности је бесконачан, због тога је такво и поље деловања. У медијски левак који у главе лоботомираних житеља земље чуда сипа сјајне успехе власти у Србији, из уста председника у Србији и њему потчињених, тако је усута прва весница још једног његовог и њиховог успеха, односно пресуде, односно мишљења, МСП.

Да ли ће мишљење МСП бити пресуда овом режиму у Србији и тако постати успех народа у Србији – показаће време.